

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 17 grudnia 2025 r.

WP-I.4131.260.2025

Rada Miejska w Piasecznie

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 w związku z art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153, z późn. zm.), zwanej dalej: „u.s.g.”

stwierdzam nieważność

§ 5 ust. 1 pkt 2, ust. 3 pkt 5 i 6 oraz § 6 ust. 1 i 5 załącznika Nr 2 do uchwały Nr 462/XXVII/2025 Rady Miejskiej w Piasecznie z dnia 19 listopada 2025 r. *w sprawie utworzenia Miejskich Parkingów Płatnych zlokalizowanych na terenach stanowiących własność Gminy Piaseczno niebędących drogami publicznymi oraz ustalenia zasad i sposobu pobierania opłat za korzystanie z tych parkingów.*

Uzasadnienie

Na sesji, która odbyła się w dniu 19 listopada 2025 r. Rada Miejska podjęła uchwałę Nr 462/XXVII/2025 *w sprawie utworzenia Miejskich Parkingów Płatnych zlokalizowanych na terenach stanowiących własność Gminy Piaseczno niebędących drogami publicznymi oraz ustalenia zasad i sposobu pobierania opłat za korzystanie z tych parkingów.*

Jako podstawę prawną wskazano art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 40 ust. 2 pkt 4 i art. 42 u.s.g. oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 679).

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy.

W świetle art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. organy gminy mogą wydawać akty prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Jak wskazuje orzecznictwo sądów administracyjnych rada gminy przy

wydawaniu przepisów na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g., winna ściśle przestrzegać wynikającego z niego zakresu upoważnienia (*vide*: wyrok NSA z 26 maja 1992 r. sygn. akt SA/Wr 310/92 oraz wyrok NSA z dnia 9 lutego 2011 r. sygn. akt II OSK 2385/10).

Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej, ograny stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą powierzyć organom wykonawczym tych jednostek.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności aktów prawnych podejmowanych przez jednostki samorządu terytorialnego ze stanem prawnym obowiązującym w dacie ich podjęcia i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Wskazać należy, że system źródeł prawa powszechnie obowiązującego w Polsce ma budowę hierarchiczną (zasada hierarchicznej budowy systemu źródeł prawa). „*Zasada ta oznacza, że każdemu typowi aktu normatywnego przysługuje określona ranga w stosunku do typów pozostałych, a więc, że można mówić o aktach normatywnych wyższej i niższej rangi. Podstawowymi konsekwencjami tej hierarchizacji są:*

- *wymóg zgodności aktów niższego szczebla (rangi) z aktami wyższego szczebla; konsekwencją braku takiej zgodności jest wadliwość aktu niższego, w zasadzie pozwalająca sądom na jego uchylenie lub pominięcie przy orzekaniu; wyjątkowo niezgodność z aktem wyższego szczebla może powodować nieważność (ex tunc) aktu niższego szczebla;*
- *wymóg, by uchylenie, zmiana lub zawieszenie aktu danego szczebla mogło dokonać się tylko przez wydanie nowego aktu tego samego szczebla lub – co jest techniką stosowaną rzadziej – aktu wyższego szczebla;*
- *zakaz normowania pewnych materii przez akty poniżej określonego szczebla, co znajduje wyraz zwłaszcza w koncepcji tzw. wyłączności ustawy (...);*
- *zakaz wydawania aktów najniższego szczebla bez uprzednio udzielonego upoważnienia w akcie wyższego szczebla – tego typu akty normatywne nazywamy aktami wykonawczymi (...), w odróżnieniu od aktów samoistnych (np. ustawy), które mogą być wydawane na podstawie ogólnej konstytucyjnej kompetencji danego organu do stanowienia prawa.”*

(L. Garlicki – „Polskie prawo konstytucyjne - zarys wykładu”, wyd. 9, str. 132-133).

Zatem pierwszeństwo aktu rangi ustawowej nad innymi aktami normatywnymi, w tym aktami prawa miejscowego, oznacza, że jej normy nie mogą być uchylone czy zawieszone przez normy ustanowione w aktach niższego niż ustawa rzędu.

W ramach upoważnienia zawartego w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Rada Miejska w Piasecznie nie była uprawniona do nakładania na użytkownika parkingu obowiązku zabezpieczenia pojazdu we własnym zakresie przed kradzieżą i zniszczeniem, ani także regulowania zakazów pozostawiania w zaparkowanym pojeździe samochodowym wartościowych rzeczy ruchomych, a także zakazu pozostawiania dzieci i zwierząt bez opieki, a także do formułowania zasad ponoszenia odpowiedzialności (w tym zwalniania z jej ponoszenia). W świetle powyższego organ nadzoru stwierdza, iż postanowienia przepisów § 5 ust. 1 pkt 2, ust. 3 pkt 5 i 6 oraz § 6 ust. 1 i 5 załącznika Nr 2 do uchwały istotnie naruszają przepisy ustaw.

Za przekroczenie delegacji art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. należy uznać regulację § 5 ust. 1 pkt 2 załącznika Nr 2 do uchwały, w którym Rada Miejska w Piasecznie nałożyła na użytkownika parkingu obowiązek zabezpieczenia pojazdu we własnym zakresie przed kradzieżą i zniszczeniem. Żadne przepisy nie nadają radzie gminy uprawnień w zakresie nakładania tego typu obowiązków na użytkowników parkingu. Postanowienie to dotyczy korzystania z pojazdów, a nie zasad korzystania z gminnego obiektu użyteczności publicznej, o których mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Podobnie postanowienia zawarte w § 5 ust. 3 pkt 5 i 6 załącznika Nr 2 do uchwały, obejmujące zakaz pozostawiania w zaparkowanym pojeździe samochodowym wartościowych rzeczy ruchomych, a także zakaz pozostawiania w pojeździe dzieci oraz zwierząt bez opieki, nie stanowią wypełnienia delegacji w zakresie zasad korzystania z parkingu.

Odnosząc się do wprowadzonego zakazu dotyczącego zakazu pozostawienia w zaparkowanym pojeździe samochodowym wartościowych rzeczy ruchomych, organ nadzoru wskazuje, że postanowienia wyżej wskazane naruszają w sposób istotny wynikającą z art. 64 Konstytucji RP zasadę ochrony prawa własności, w ujęciu kategorii prawa podmiotowego oraz ust. 3 przywołanego przepisu Konstytucji RP, w świetle którego własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w takim zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności. W wyroku z dnia 25 maja 1999 r. sygn. akt SK 9/98 Trybunał Konstytucyjny wskazał, że: *„Prawo własności wynika ze stosunku własności, jaki istnieje między właścicielem a wszystkimi innymi podmiotami. W systemie prawa polskiego najpełniejszą definicję prawa własności zawiera art. 140 kc. Według tego przepisu wyznacznikami granic własności są ustawy i zasady współżycia społecznego, a wyznacznikiem sposobu korzystania przez*

właściciela

z przysługującego mu prawa jest społeczno - gospodarcze przeznaczenie tego prawa. O ile ograniczenia ustawowe kształtujące treść prawa własności albo sposób jego wykonywania nie budzą żadnych wątpliwości, o tyle pozostałe wymienione wyznaczniki o charakterze ocennym mogą budzić wątpliwości. Ustawowe granice treści i wykonywania własności zostały zakreślone w wielu ustawach szczególnych zawierających przepisy zakazujące właścicielom określonego sposobu wykonywania własności lub nakazujące powstrzymanie się od pewnych działań albo zezwalające - pod określonymi warunkami - na całkowite lub częściowe pozbawienie własności.”.

Wobec powyższego wskazać należy, że określenie przez Radę Miejską w uchwale, czego nie można przechowywać w zaparkowanym samochodzie, stanowi rodzaj ograniczenia w korzystaniu przez użytkownika z pojazdu, a więc niedozwoloną, w świetle omawianych przepisów, ingerencję w jego prawo. Zakwestionowany przepis załącznika do uchwały nie dotyczy zasad korzystania z parkingu miejskiego, lecz *de facto* zasad korzystania z samochodu, które to zasady nie mieszczą się w ramach delegacji z art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Odnosząc się do zakazu wprowadzonego w § 5 ust. 3 pkt 6 załącznika Nr 2 do uchwały dotyczącego pozostawienia w pojeździe dzieci oraz zwierząt bez opieki, organ nadzoru wskazuje, że tego typu kwestie zostały uregulowane w aktach rangi ustawowej. Należy wskazać, że zgodnie z art. 160 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383), kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, jeżeli na sprawcy ciąży obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Ponadto stosownie do brzmienia art. 106 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2025 r. poz. 734, z późn. zm.) kto, mając obowiązek opieki lub nadzoru nad małoletnim do lat 7 albo nad inną osobą niezdolną rozpoznać lub obronić się przed niebezpieczeństwem, dopuszcza do jej przebywania w okolicznościach niebezpiecznych dla zdrowia człowieka, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Dodać należy, iż kwestie dotyczące zakazu używania pojazdu w sposób zagrażający niebezpieczeństwu znajdującej się w pojeździe lub poza nim regulują przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1251, z późn. zm.).

Odnosząc się do wprowadzonego kwestionowaną uchwałą zakazu pozostawiania w pojeździe zwierząt bez opieki, organ nadzoru wskazuje, że tego typu kwestie zostały uregulowane w aktach rangi ustawowej. Zatem zgodnie z art. 35 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1580, z późn. zm.) karze

pozbawienia wolności do lat 3 podlega ten, kto znęca się nad zwierzęciem. W świetle przepisów tej ustawy przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, a w szczególności wystawianie zwierzęcia domowego lub gospodarskiego na działanie warunków atmosferycznych, które zagrażają jego zdrowiu lub życiu (art. 6 ust. 2 pkt 17 ustawy o ochronie zwierząt).

Organ nadzoru wskazuje, że Rada Miejska w ramach upoważnienia zawartego art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. nie była uprawniona do wprowadzania w kwestionowanej uchwale zakazów dotyczących pozostawienia w pojeździe na terenie Miejskich Parkingów Płatnych dzieci oraz zwierząt bez opieki. Przyjęcie tego typu rozwiązania zaprzecza nadrzędności ustawy nad aktami prawa miejscowego. Niedopuszczalna jest bowiem modyfikacja przepisów ustawy na mocy uchwały.

W § 6 ust. 1 i 5 załącznika Nr 2 do uchwały zatytułowanym „Regulamin Miejskich Parkingów Płatnych w Piasecznie Rada Miejska postanowiła, że:

„1. Zarządzający nie ponosi odpowiedzialności z tytułu wzajemnych szkód komunikacyjnych, parkingowych spowodowanych przez osoby korzystające z parkingu.”.

„5. Usunięcie pojazdu nie wyłącza odpowiedzialności osoby naruszającej Regulamin lub właściciela pojazdu za szkody poniesione przez Zarządcę bądź osoby trzecie w związku z niezgodnym z Regulaminem zachowaniem użytkownika pojazdu.”.

Organ nadzoru wskazuje, iż kwestie ponoszenia odpowiedzialności cywilnej lub karnej lub wykroczeniowej za określone czyny, jak również ewentualne zwolnienia od jej ponoszenia, regulowane są przez przepisy ustaw i tylko akty prawne tej rangi mogą przewidywać poniesienie odpowiedzialności za dany czyn lub zwolnienie od jej ponoszenia.

Wobec zawarcia przez Radę Miejską w akcie prawa miejscowego kwestii dotyczących ponoszenia odpowiedzialności, wskazać należy, że kwestie ponoszenia odpowiedzialności regulują przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071, z późn. zm.), ustawy Kodeks karny oraz ustawy Kodeks wykroczeń. Zamieszczenie w ramach aktu prawa miejscowego regulacji dotyczącej odpowiedzialności cywilnej korzystających z parkingów miejskich, w sytuacji, gdy odpowiedzialność taka została uregulowana w drodze ustawy, a konkretnie w ustawie Kodeks cywilny, w tym m.in. w art. 415, 422, 427, 428 i 430 stanowi nieuprawnioną modyfikację przepisów rangi ustawowej. Regulacje zawarte w § 6 ust. 1 i 5 załącznika Nr 2 do uchwały zostały podjęte z przekroczeniem delegacji ustawowej z art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.

Na podstawie art. 422 ustawy Kodeks cywilny, za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody

nakłonił albo był jej pomocny, jak również ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody. Przeciwnieństwem reżimu odpowiedzialności deliktowej jest reżim odpowiedzialności kontraktowej (odpowiedzialność *ex contractu*), w którym powinność naprawienia szkody zastępuje już istniejący między stronami obowiązek innego świadczenia, względnie z nim współlistnieje, ilekroć świadczenie pierwotne nie zostało wykonane albo zostało wykonane nienależycie (art. 471 i nast.). Powinność świadczenia odszkodowania ma więc charakter pochodny, gdy tymczasem w przypadku odpowiedzialności deliktowej ma ona charakter pierwotny - będąc elementem powstającego *ex lege* stosunku obligacyjnego (por. Brzozowski Jastrzębski, Kaliński, Skowrońska-Bocian, Zobowiązania 2016, s. 71). Powstanie odpowiedzialności warunkowane jest zaistnieniem zdarzenia wyrządzającego szkodę. W momencie zaistnienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci winy oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a powstaniem szkody, pomiędzy wyrządzającym szkodę a poszkodowanym powstaje z mocy prawa stosunek zobowiązaniowy polegający na obowiązku naprawienia szkody. Umieszczenie w treści uchwały regulacji dotyczącej odpowiedzialności cywilnej osób korzystających z tych obiektów za wyrządzone szkody, w sytuacji gdy odpowiedzialność deliktowa została już uregulowana m.in. w art. 415 oraz art. 427, 428 i 430 ustawy Kodeks cywilny, stanowi niedopuszczalną modyfikację obowiązków ustawowych.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęto stanowisko, zgodnie z którym „Użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania. Jednak rada gminy na podstawie powyższej regulacji nie jest uprawniona do wprowadzenia do zaskarżonego aktu prawa miejscowego jakichkolwiek przepisów ustalających lub modyfikujących odpowiedzialność karną i cywilną” (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt IV SA/Po 672/11). Ten sam Sąd wskazał, że: „Co prawda Rada Gminy stanowiąc przepis prawa miejscowego nie przytoczyła *in extenso* unormowań aktu prawnego wyższego rzędu, tj. ustawy kodeks cywilny, to jednak uchwalając pkt (...) Regulaminu (...), przewidującego odpowiedzialność materialną za niszczenie lub uszkodzenie mienia w istocie wkroczyła w materię uregulowaną ustawą, co jest niedopuszczalne. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), musi zatem respektować unormowania zawarte w aktach prawnych wyższego rzędu (wyrok NSA z 28.02.2003 r., I SA/LU 882/02)”. W orzecznictwie sądowym dominuje

pogląd, zgodnie z którym kwestie ponoszenia odpowiedzialności cywilnej nie mogą być objęte regulacją aktu prawa miejscowego obejmującego ustalenie zasad korzystania z obiektów lub urządzeń użyteczności publicznej (por. wyrok NSA z dnia 9 lutego 2022 r. sygn. akt III OSK 4921/21; wyrok WSA w Krakowie z dnia 3 grudnia 2013 r. sygn. akt III SA/Kr 731/13).

Dodać należy, że regulacje dotyczące odpowiedzialności znajdują się w ustawie Kodeks karny. Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy Kodeks karny odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Z kolei zgodnie z art. 288 Kodeksu karnego, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Kwestie ponoszenia odpowiedzialności regulują także przepisy ustawy Kodeks wykroczeń. Zgodnie z art. 124 § 1 ustawy Kodeks wykroczeń, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 800 złotych, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Ponadto zgodnie z przyjętym stanowiskiem judykatury: *„Upoważnienie zawarte w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. przyznaje organowi stanowiącemu gminy kompetencję do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się przez przebywających na korzystających z takich terenów i urządzeń. Rada nie jest zatem uprawniona do wprowadzenia w akcie prawa miejscowego jakichkolwiek przepisów ustalających lub modyfikujących odpowiedzialność cywilnoprawną, karną ...”* (wyrok WSA w Krakowie z dnia 13 marca 2013 r. sygn. akt III SA/Kr 1476/13).

Rada Miejska, ustanawiając zasady ponoszenia i wyłączenia odpowiedzialności za określone czyny mające charakter deliktów cywilnych lub karnych, wkroczyła w materię przeznaczoną do uregulowania przez ustawodawcę, co w świetle powyższych rozważań jest niedopuszczalne i stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały w tym zakresie.

Dodać należy, iż zarówno w judykaturze jak i doktrynie przyjęto, że: *„Regulaminy wydawane na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 SamGminU nie mogą być utożsamiane z przepisami porządkowymi (wyrok NSA z dnia 6 października 2009 r., sygn. akt I OSK 252/09, Ł. Złakowski (w) R. Hauser, Z. Niewiadomski (red), u.s.g. Komentarz, C.H. Beck 2011, s. 438)”*. Normy prawa miejscowego muszą ściśle mieścić się w granicach ustawowej delegacji, która w tym przypadku nie upoważnia do odstępstw od przepisów ogólnie obowiązujących. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, a zatem nie mogą ich zastępować. Naczelny Sąd

Administracyjny w wyroku z dnia 9 lutego 2011 r. sygn. akt II OSK 2385/10 wskazał, iż: „(...) zgodnie z art. 94 Konstytucji RP regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów, nie są natomiast wydawane w celu wykonania ustawy tak jak rozporządzenie w rozumieniu art. 92 Konstytucji RP. W tym kontekście zwrócić należy uwagę, iż w art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym organ uchwałodawczy zyskał uprawnienie do ustanowienia aktu prawa miejscowego regulującego zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Ustanowione na tej podstawie normy o charakterze organizacyjnym nie mogą wkraczać w materię prawnej odpowiedzialności właściciela, czy zarządcy obiektu regulowaną obowiązującymi na terenie całego kraju przepisami rangi ustawowej.”.

W odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 u.s.g. wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102).

Reasumując wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do podjęcia uchwały z istotnym naruszeniem prawa. Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Rady Miejskiej w Piasecznie w części wskazanej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 u.s.g. skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 u.s.g., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/